

3 Οκτωβρίου 2017

Μια διεθνική επέτειος επί Ελληνικού εδάφους

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

image not found or type unknown

«24.000 Έλληνες αξιωματικοί και στρατιώτες... Απόντες... Έπεσαν υπέρ της έλευθερίας και της ειρήνης...»!

Άναφορά στή διάσπαση του Μακεδονικού Μετώπου τό Σεπτέμβριο του 1918, πού όριζε και προκαθόριζε τό τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου μέ τους πολλαπλάσιους νεκρούς και τήν ήττα της Βουλγαρίας, τή συνθηκολόγηση της Αύστρουγγαρίας, τήν άπόσυρση (παραδοχή ειρήνης) της Γερμανίας.

Δέν ήταν ό μόνος τιμητικός άπολογισμός συμμετοχής μέ νεκρούς και άναρίθμητους τραυματίες και πολεμιστές. Τόσες καρδιές, τόσες συνειδήσεις, ώρίμων και παιδιών, ένστολων και μή, άκουσαν έναριθμες τιμητικές άναφορές μνημοσύνης πεσόντων στό Διασυμμαχικό Μνημείο Πολυκάστρου σήμερα, Κυριακή

1η Οκτωβρίου 2017.

Στό ύψωμα μέ τό Ναό τῆς Ἀναλήψεως καί τό Πολυ-ηρώο, ἀριστερά τῆς νέας Ἐθνικῆς ὁδοῦ, 63 χλμ ἀπό τή Θεσσαλονίκη πρός τούς Εὐζώνους. Συγκεντρωμένοι πολιτικοί, διπλωματικοί καί στρατιωτικοί ἀνώτεροι καί ἀνώτατοι ἐκπρόσωποι ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἀπό τή Γαλλία, τή Σερβία, τό Ἑνωμένο Βασίλειο (Ἀγγλία), τήν Ἰταλία, τήν Ρωσία, ἐκπρόσωποι ἀποστράτων τῶν τότε συμμάχων χωρῶν, σημαιοφόροι, τιμητικά ἀγήματα ἀπό Ἑλλάδα καί Σερβία, ἐκπρόσωποι τῶν μαθητῶν τοῦ Δήμου Παιονίας. Μέ σημεῖο ἀναφορᾶς τό συμβολικό Πολυ-ηρώο καί τίς προτομές τῶν πρωθυπουργῶν τῶν συμμάχων χωρῶν.

Ἡ ὅλη τελετή ξεκίνησε μέ τήν ἐπιμνημόσυνη Δέηση πού ἀνέπεμψε ὁ Μητροπολίτης Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. Δημήτριος, ἐν μέσῳ τῶν Ἱερέων καί Διακόνων: «...ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καί κατάταξον ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐκλεκτῶν σου τάς ψυχάς τῶν προασπιστῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ἡμῶν, πάντων τῶν προσαναλωθέντων καί τῶν ἐθελοντί στρατευσαμένων, ἐξαιρέτως δέ τῶν ἀγωνισαμένων καί θυσιασθέντων ὑπέρ ἀπελευθερώσεως τῶνδε τῶν ὀρίων τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀπό τῶν ἐπιβούλων• καί τῶν συναγωνισαμένων, τῶν καί ἀρωγῶν θυσίας ὑπέρ προασπίσεως τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἀπό τῶν ἐπιβούλων• καί ὄσων συμμάχων τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας, ὑπέρ καί τῆς δικαίας εἰρηνεύσεως τοῦ κόσμου. Τούτων γάρ τά πνεύματα ὡς νέφος ἡμῖν ὤδε περίκεινται, καί ἀπό τῶν μέν οἱ ἀφανεῖς τύμβοι τῶν τιμίων αὐτῶν ὀστέων τά ὄρια τῆς πατρίδος ἡμῶν ὀροθετοῦσιν, ἀπό τῶν δέ τά ἀπολειφθέντα τῶν σωμάτων τήν κοινήν ἐξανάστασιν προσμένουσιν... Ἐπίβλεψον, Κύριε, ἰλέω ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπί τόν κόσμον σου ἅπαντα. Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν θηρευόντων τήν εἰρήνην ἀοράτων καί ὀρατῶν πολεμίων. Πρόστηθι τοῦ λαοῦ σου καί τῶν ἀρχόντων ἡμῶν καί τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ, ἐν ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς, τήν σήν εἰρήνην παρεχόμενος ἡμῖν καί τοῖς ὀμοδόξοις ἀδελφοῖς ἡμῶν καί πᾶσι τοῖς ἐνταῦθα συνηγωνισμένοις ἡμῖν...». Ἐψάλη τό “αἰώνια ἡ μνήμη”, τό ὁποῖο καί παιανίσθηκε ἀπό τή στρατιωτική μπάντα τοῦ Γ΄ Σ.Σ.

Ἡ τελετή συνεχίστηκε μέ ὀμιλίες τοῦ ἐκπροσώπου τῆς ὑπουργοῦ Μακεδονίας-Θράκης, τοῦ δημάρχου Παιονίας, τῶν ἐκπροσωπούμενων τότε συμμάχων χωρῶν στήν οἰκεία γλῶσσα (ἡ Γαλλική μέ παράλληλη ἐλληνική μετάφραση), κατάθεση στεφάνων, ἀπολογισμό τῆς θυσίας στρατευμένων. Στό τέλος παιανίστηκαν οἱ Ἐθνικοί Ὕμνοι τῶν συμμάχων χωρῶν.

Γιά τόν Έλληνισμό ὁ πανηγυρικός ἀπολογισμός ἐκείνης τῆς εἰρηναίας νίκης σήμαινε πολλαπλάσιες βέβαια θυσίες, τίς ὁποῖες συμβόλιζε ἡ παρουσία ἐκπροσωπούμενου τοῦ Συλλόγου Μικρασιατικῶν Σωματείων, πού κατέθεσαν στεφάνι στό Πολυ-ηρώο.

Καθώς τό 1918 δέν ἦταν μόνο ἓνα τέλος ἐχθροπραξιῶν πού διέσωσε τά βόρεια σύνορα τῆς πατρίδας μας, ἀλλά σηματοδότησε στή συνέχεια τή Μικρασιατική ἐκστρατεία καί τίς ἐπακόλουθες δεινότερες θυσίες.

Καί ἐδῶ ἀνοίγει ἓνα τεράστιο κεφάλαιο Ἀπολογισμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, πού διαρκῶς πορεύεται διά πολέμων καί εἰρήνης.

Διάλειμμα πνευματικῆς ἀνάνηψης καί ἀναψυχῆς

Τί εἶναι ἡ εἰρήνη; Ὡς ὄρος τοῦ αὐτόνομου ἀνθρώπινου λεξιλογίου, δέν εἶναι τίποτε παραπάνω ἀπό τό μεσοδιάστημα πολέμων.

Μᾶς τό δείχνει ἡ πανανθρώπινη ἱστορία, παρ' ὅλη τήν ἐπίφαση τῶν “ἐνοποιῶν” διεθνῶν σχηματισμῶν καί συσχετισμῶν, πού εὐτυχῶς καί ὑπάρχουν γιά νά τρέφουν κάπως τίς ἐλπίδες μας.

Οἱ διεθνεῖς πολιτικές διακηρύξεις εὐτυχῶς πού ἐπινοοῦνται καί ἐφαρμόζονται κατ' ἐπίφασιν στήν ἐπιφάνεια τοῦ πανανθρώπινου “εἶναι”, γιά νά μήν ἀποθαρρυνόμεθα καί παραιτούμεθα ἀπό τό δικό μας καί τό συλλογικότερο ἱστορικό χρέος τῆς διαδοχῆς κάθε νεότερης γενιᾶς στό πηδάλιο τῆς δημιουργικότητας, τῆς ζωντάνιας, τῆς ἀλληλοπροσφορᾶς, τῆς διαχείρισης τῶν εὐκαιριῶν.

Ὅμως, οἱ ἐλπίδες εἶναι φρουδες. Ἀπό δεκαετιῶν βρισκόμαστε στή δίνη τραγικῶν ἐξελίξεων, περιφερειακῶν ἀνά τόν κόσμο, πού ὀλοέν καί κατατρύχουν τήν ἐπιβιωμτικότητα ἐθνῶν, κρατῶν, μεγάλων ὁμάδων ἀνθρώπων.

Καί τοῦτο, καθώς ὄχι ἀπλά ὁ ἄνθρωπος-ἄτομο, ἀλλά ὁ ὅλος ἄνθρωπος «μετά τήν πτώση... ἔγινε πεδίο μεταξύ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἐχθροῦ. Τό σπέρμα πού ἔρριξε ὁ Σατανᾶς στήν καρδιά καί τό νοῦ τοῦ Ἀδάμ —τό λογισμό νά γίνει θεός χωρίς τόν Θεό— σφηνώθηκε τόσο βαθιά στό εἶναι μας, ὥστε νά βρισκόμαστε ἀδιάκοπα ὑπό τό κράτος τῆς ἁμαρτίας. Ἦδη ἀπό τή γέννησή μας γινόμαστε κληρονόμοι τοῦ Ἀδάμ.

Μποροῦμε νά ζήσουμε τήν κατάσταση τῆς πτώσεως, πού εἶναι μιά φοβερή ἀπόκλιση ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Πατρός, ὡς τή μόνη πραγματικότητα τοῦ ἀνθρώπινου εἶναι... Μετά ἀπό δύο παγκοσμίους πολέμους —οἱ πόλεμοι εἶναι ἡ κατεξοχήν ἁμαρτία—, ὁ σύγχρονος κόσμος ἔχασε τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...»

(Άρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Περί Πνεύματος καί ζωής (Πνευματικά κεφάλαια), έκδ. Ἰ. Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Ἔσσεξ Ἀγγλίας 1995, σσ. 19-20, κεφάλαια 10, 11, 12, 14).

Συνεχίζουμε νά ὑπάρχουμε, ἐπειδῆ εὐδοκεῖ προαιωνίως καί προνοεῖ ὁ Κύριος. Ὑφιστάμεθα ὡς ἄνθρωποι καί καλούμεθα νά “ταυτοποιηθοῦμε” ὡς πρός αὐτό γιά τό ὁποῖο Ἐκεῖνος θέλησε: μέ τήν ἐθελούσια διαδρομή μας ἀπό τό κατ’ εἰκόνα στό καθ’ ὁμοίωσιν.

Ἔστω κι ἂν ἐμεῖς ἀγωνιοῦμε καθημερινά γιά μιάν κατάχρηση τοῦ κατ’ εἰκόνα καί παρωθούμεθα ἀπό τόν μισόκαλο στήν ὑπαρκτικότητα ἀπό τό κατ’ εἰκόνα πρός τήν παραφθορά της. Ἀκόμη καί σήμερα, 2000 χρόνια μετά Χριστόν.

Κι ἂν θέλουμε ὀφθαλμοφανεῖς ἀποδείξεις, μάς τό δείχνει «...ὁ πολιτισμός στόν ὁποῖο ζοῦμε [πού εἶναι] κουλτούρα τῆς πτώσεως» (ἔνθ. ἀν. σ. 20, κεφ. 13).

Ἡ παγκοσμιότητα ὑποτίθεται πῶς ὀραματίζεται ἕνα ἀσφαλέστερο καί δημιουργικότερο “αὔριο”. Κι ὅμως συνεχῶς ἀνά τόν κόσμον βλέπουμε μπροστά μας πολέμους καί ἀκαταστασίες καί μάχες. Ἀκόμη κι ἂν θέλουμε νά κλείσουμε τά μάτια μας καί τά αὐτιά μας στήν ἐγγύτητά τους, μάς πολιορκοῦν μέ τήν ἀμεσότητα τῆς ἠλεκτρονικῆς τους προβολῆς.

Νά παραιτηθοῦμε ἀπό τό “εἶναι”, οὔτε τό θέλουμε οὔτε καί τό μποροῦμε. Εἴμαστε θεόκτιστοι. Νά διαχειρισθοῦμε τό “θέλαιν”, μέ ἀνθρωπινότερο τρόπο ζωῆς καί ὑπαρξης, ὅλοι μας τό ἐπιποθοῦμε, ὅλοι μας τό εὐχόμεσθε, ὅλοι μας τό στοχεύουμε μέ τά ἐπιφαινόμενα διαχείρισης τῆς ὑπόστασῆς μας, μέ τόν πολυδιάστατο πολιτισμό μας.

Σ’ αὐτήν τή νηφαλιότερη θέα τῶν πραγμάτων, στήν ἀναστήλωση τῶν ὀλοέν κατερραγμένων ἐλπίδων μας —ὅλοι μας τό βλέπουμε— δέν μποροῦμε νά σταθοῦμε αὐτόνομοι, αὐτοδύναμοι. Αὐτεξούσιοι ναί, ἀλλά αὐτοδύναμοι εἶναι ἀδύνατον.

Στά χέρια μας —πάλι τό λέω διαπιστωτικά— ἔχουμε τό “θέλαιν”, ὄχι τό “εἶναι”. Κι ἂν μιλήσουμε θεολογικά, στά χέρια μας ἐκ Θεοῦ μάς δόθηκε τό “θέλαιν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας”.

Σ’ αὐτήν τήν προοπτική, δῶρο ἀναψυχῆς μαζί καί ἀνάνηψης, ἔρχεται ἡ δοσμένη ἀπό τόν ἐνανθρωπισμένο Θεό μας ἐκκλησιαστικότητα. Ὅπως μάς τήν πιστοποιοῦν καθημερινά οἱ ἐθελούσιοι ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ καθημερινή ἀναφορά σ’ αὐτούς ἐρμηνεύει ἐσχατολογικά τόν ἐνιστορισμό τῶν πολεμικῶν ἀνθρώπινων θυσιῶν ὑπέρ ἐλευθερίας καί εἰρήνης. Καί μάς καθοδηγεῖ σέ

ἀφύπνιση εἰρηναίας δημιουργικῆς ἐπιστροφῆς στό Σωτήρα καί Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό διά τῆς Ἐκκλησίας.

Πραγματικό διάλειμμα ἀναψυχῆς μέσα στήν τόση παραφορά καί ἔνταση τῶν ὀριακῶν πιά διεθνικῶν προβλημάτων πού ἀπό παντοῦ μάς ζώνουν κι ἐμάς.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ ΣΤΗ ROMFPA.GR

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ ΣΤΗ ROMFPA.GR

Πηγή: romfea.gr